

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ДАН НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ 22. НОВЕМБАР 2020. ГОДИНЕ

„Као што птица мора да лети, а вода да тече... тако и позориште мора да постоји“

Упркос свему, удахнимо уметност!

Услед ванредних околности, изазваних пандемијом корона вируса, овогодишњи Дан Народного позоришта, уместо традиционалне свечаности која се увек одржавала 22. новембра у подне на Великој сцени, обележен је онлајн-стримингом под називом „Народно позориште гала“ у којем је представљен преглед рада од 22. новембра 2019. до 22. новембра 2020. године. Емитовање је, иначе, због дана жалости поводом смрти патријарха Иринеја, било померено за понедељак 23. новембар у 20 часова, а многобројни поклоници националног театра били су у прилици да те вечери на Јутјуб каналу, као и на сајту и друштвеним мрежама позоришта, погледају најзначајније тренутке у претходних годину дана. Након почетних кадрова, који су били резервисани за историјат Народного позоришта, уследило је обраћање управнице Иване Вујић

која је са Велике сцене, окружена бројним наградама и признањима најзаслужнијим појединцима и колективима, изјавила:

„Поштовани пријатељи, поштоване вољене колеге, поштоване колеге из региона и поштовани пријатељи из Европе и света... Стваралаштву позоришта, чињењу Дrame, Оперe и Балета не може се ништа. Ове награде које су пред вама, заслужене су награде, дар и пре свега захвалност за велико прегалаштво, интелектуалну заинтересованост и бескрајан рад наших драгих колега. Имамо велику част да за овогодишњи Дан Народного позоришта, за 152. сезону, доделимо Награду „Раша Плаовић“ Игору Ђорђевићу за улогу Калигуле, у представи „Калигула“ Албера Камуја, у режији Снежане Тришић. Платета Народного позоришта, изузетна награда која се додељује једном уметнику и једној, да је назовемо, културној кући са којом

позориште сарађује, ове године припала је господину Петру Божићу, са највећим поштовањем и са највећом љубављу. Друга Платета додељује се Националној платформи „Србија ствара“ као платформи која је подржала младе уметнике свих жанрова – Дrame, Оперe, Балета и свих извођачких уметности. Ове награде говоре о томе да позориште траје и да ће проћи кроз сваку епидемију, сваки вирус и сваку врсту искушења. Бескрајно смо захвални нашим дивним уметницима, бескрајно смо захвални нашој дивној публици и нашим дивним, драгим колегама који нас прате, ја се наддам, и овог тренутка. Хвала најлепше и желим вам много здравља и радости“, поручила је управница Народного позоришта.

Између два дана позоришта изведено је и пет премијера – четири у драми („Ливада пуна таме“, „Калигула“, „Ноћни писац“, „Васа Железна и други“) и једна у опери

– „Манон Леско“.

Простор „Радионице“ на Гундулићевом венцу 50 постао је препознатљиво место премијерних сценских читања. Поред Сцене „Радионица“, активирана је и сцена „Двориште“ чиме се умножава понуда садржаја на овом месту.

У Народном позоришту већ другу годину постоји програмска линија „Платформа“, покренута на иницијативу управнице Иване Вујић у циљу бављења едукацијом професионалаца из области извођачких уметности, као и едукацијом публике. И у претходних годину дана, у оквиру „Платформе“, коју води редитељка Ана Констатиновић, упркос бројним непредвиђеним околностима услед поменуте пандемије, успешно је реализовано више пројеката.

Управница Ивана Вујић, у име Народного позоришта потписала је крајем прошле године два Споразума о сарадњи – 16. де-

Будимо одговорни. Заштитимо себе и друге!

#DigitalnaSolidarnost
#BudiOdgovorani

КОРОНА
ВИРУС
COVID-19

Останимо заједно

цембра са Словенским народним гледалиштем из Марибора и дан касније са Градским позориштем Клагенфурт.

Једна од најдугоченијих представа са актуелног драмског репертоара Народног позоришта – Нушићева „Госпођа министарка“, у режији Јагоша Марковића, гостовала је 19. јануара ове године на Великој сцени Хрватског народног казалишта у Загребу. Био је то први наступ ансамбла Дrame Народног позоришта у том најзначајнијем хрватском театру после 38. година, а одушевљена загребачка публика у препуној сали, која је одавно била распродата (било је унето још педесетак столица), овај комад је испратила глумачки ансамбл који је, у насловној улози, предводила Радмила Живковић.

Недуго после тога, 11. фебруара, свечано је обележено 100 година Оперe Народног позоришта у Београду извођењем Пучинијеве „Мадам Батерфлај“ – истим насловом који је, на исти датум, пре једног века, премијерно одиграо и новоформиран ансамбл наше престонице опере.

Након потписаног Споразума о сарадњи, Народно позориште је 5. марта угостило Градско позориште из Клагенфурта. Уметници из Аустрије извели су у препуној сали драму Петера Хандкеа „Час када нисмо знали ништа једни о другима“. Тај наступ, између осталог, остаће упамћен и по томе што је то био први пут да се неки комад славног нобеловца изводи на сцени Народног позоришта.

Десетак дана касније, уследило је ванредно стање због пандемије вируса корона, а самим тим и организовање процеса рада у таквим условима.

У периоду од 18. марта до 3. јула, Народно позориште сваке вечери, у стандардном термину од 21 час, емитовало је стримингом на свом YouTube каналу драмске, оперске и балетске наслове из сопствене, више него богате, продукције не само архивских представа, него и оних са актуелног

најмлађу публику – балети „Крцко Орашчић“ и „Петар Пан“, као и опере „Чаробна фрула“ и „Пепељуга“ – јединствена дела у којима истовремено могу да уживају и деца и одрасли.

Закључно са 30. јуном, емитовали смо 111 представа (неке и репризно), које је видело више од 300.000 гледалаца.

Позитивни коментари на друштвеним мрежама, које су остављали многобројни одушевљени посетиоци, говори у прилог чињеници да је акција Народног позоришта имала више него одличан пријем у јавности.

У то смо се уверили и када смо одлучили да направимо тродневни репертоар по предлозима наше верне публике, у периоду од 1. до 3. јула, када смо званично завршили онлајн емитовање.

На основу више од три и по хиљаде гласова, путем друштвених

Управница Народног позоришта у Београду Ивана Вујић, учествује на првом Европском позоришном форуму 2020. године:

Тема форума је – Европске извођачке уметности у фокусу. Расправљаће се о важности позоришта и међународне сарадње у време пандемије. Овом значајном театарском форуму ће присуствовати управници и директори националних театара, директори позоришних фестивала, значајни позоришни редитељи, критичари, драматурзи из Европе, а читава конференција ће се одржати онлајн. Ово је једна од веома значајних платформи за визију, размену и јачање стратегије европског позоришта, а циљ јој је да промовише позоришну уметност као облик уметничког дела и њену важност у простору културно политичког дијалога. Европски позоришни форум траје од 11. до 30. новембра и на њему учествује велики број изузетних позоришта као што су Шаубинене, Дојчес театар, Народно позориште Праг...

Напоменути и то да су се у том периоду обавили радови на обнову пробне сале и глумачких салона уз Велику сцену.

Јун ће свакако остати упамћен по томе што је Народно позориште у Београду постало пуноправни члан Европске позоришне конвенције (European Theatre Convention - ETC), међународне организације која окупља значајна европска позоришта у циљу међународног повезивања и обогаћивања уметничког рада. Пријем је уследио током учешћа наше Куће на позоришној конференцији коју је организовала Европска позори-

шна конвенција од 10. до 12. јуна у Грацу. Конференција је одржана онлајн, а тема је била „Повезивање раздвојених – поновно отварање европских позоришта“.

Нову, 152. сезону, Народно позориште почело је 29. августа спектакуларним програмом изведеним на балкону и испред главног улаза у зграду. У величанственој атмосфери, пред одушевљеним гледаоцима окупљеним на платоу испред позоришта и Тргу републике, наступили су чланови сва три ансамбла Народног позоришта и гости. Изведен је разноврстан, брижљиво одабран програм у славу позоришта, под називом „Поновно заједно“ – Поглед проматрача мења све“, као поклон Београђанима и гостима српске престонице, а који је објединио драму, оперу, балет и цез.

Од догађаја који су потом уследили, издвајамо отварање сувенирнице Народног позоришта коју је 9. септембра отворила примадона Милка Стојановић, као и

Народно позориште у Београду потписало је уговор са Стеријиним позорјем у вези са реализацијом извођења дела младог драматурга Ђорђа Косића „Успаванку за Алексију Рајчић“. Косић је за овај комад добио Награду Стеријиног позорја за оригинални домаћи драмски текст за 2019/2020. годину. Народно позориште на овај начин подржава савремену српску драматургију.

серијал амбијенталних камерних концерата под називом „Опера у вашем крају“, одржаваних током септембра и октобра на више локација у граду.

Ових дана, тачније 22. новембра, навршило се тачно и десет година од оснивања Музеја Народног позоришта у Београду, а у претходних годину дана, поред редовних активности, у том простору отворене су и три изложбе – „Звонимир Крнегић – незаборавни тенор“, (аутор Драган Стевовић, 19. фебруар 2020. године), „Јованка Бјегојевић – Јединствени сјај балетске звезде“ (аутор Милена Јауковић, 08.06.2020.) и „Радмила Смиљанић – Све било је музика“ (аутор Драгица Гаћеша, 23.10.2020).

Иначе, поводом Дана Народног позоришта, стигле су и бројне честитке, а у стримингу су емитоване оне које су упутили управница Хрватског Народног казалишта у Загребу Дубравка Вргоч, свестрани белгијски уметник светског гласа Јан Фабр, директор Словенског народног гледалишча из Марибора Данило Рошкер, једна од наших најбољих младих цез вокалисткиња Софија Кнежевић, директорка Црногорског народног позоришта из Подгорице Милица Томовић, директор Народног позоришта Сарајево Изудин Бајровић и наш чувени баритон и члан Управног одбора Народног позоришта Никола Мијаиловић.

Уз најлепше жеље поводом Дана позоришта, Дубравка Вргоч је пожелела да се „ускоро видимо у неким бољим временима и у некој срећнијој ситуацији“. Фабр је истакао да је било „сјајно радити са посвећеним уметницима нашег позоришта“ са којима би поново желео да сарађује, док је Рошкер поручио: „Будите добро и надам се да се ускоро видимо. Позите на себе. Велики поздрав из Марибора“.

Софија Кнежевић пожелела је из Њујорка „свима пуно среће, здравља и успеха, да наставите да будете доминантна установа у европској култури и наставите да представљате оно најбоље што Србија има“, док је Милица Томовић из Подгорице нагласила да Народно позориште жели „још пуно успешних година испуњених врхунским представама и пројектима, у нади да ћемо ускоро сви заједно имати пуне сале“.

Изудин Бајровић је навео да за позориште ниједно време није лако, а ово је сигурно једно од најтежих.

„Сви скупа заједно са нашом верном публиком жељно ишчекујемо дан када ћемо опет широм отворити и наша врата за све поклонице театарске уметности и када ћемо се опет ставити у службу ширења лепоте духа. До тада чувајмо здравље и животе наших људи, јер једино су људи ненадокнадиви. Све вас срдечно поздрављам с надом да ћемо се врло брзо опет почети посећивати“.

Никола Мијаиловић је пожелео да „ова наша Кућа доживи још много година уметничког рада и стваралаштва протканих оном

„Калигула“

репертоара.

Оваква идеја, коју је у Србији, када је реч о театрима, прво реализовала управо наша Кућа, била је прихваћена са огромним усхићењем и речима подршке и захвалности од многобројне публике не само у нашој земљи, него и широм света.

У међувремену, понуда квалитетних садржаја била је додатно обогаћена увођењем матине термина, недељом у подне, у оквиру којег су емитоване и представе за

мрежа Facebook, Instagram и Twitter, највише предлога имале су драмске представе „Коштана“ (архивски снимак из 1992. године) и „Иванов“, те балет „Ко то тамо пева“ (обе са актуелног репертоара). Дакле, емитовано је укупно 114 представа.

Јанко Синадиновић и Јасмина Трумбеташ Петровић у опери „Манон Леско“

посебном енергијом, радошћу и страшној које само позориште може да донесе“ и истакао да чести- та Дан позоришта „са жељом да Народно позориште још вековима буде и остане звезда водиља кул- туре и духа нашег народа и наше отаџбине“.

Као и сваке године, поводом Дана позоришта додељене су бројне награде чија ће свечана додела, како је написано на крају стриминга „Народно позориште гала“ одржати онда када то панде- мијска ситуација дозволи.

Награда за најбољу представу припала је представи „Калигула“, у режији Снежане Тришић са об- разложењем да се „одликује пре свега редитељским и глумачким истраживањем и покушајем да се досегне нови жанровски угао гледања. Складна игра глумца, као и њихово потпуно предавање другачијим и новим поступци- ма, издвојило је ову представу од осталих премијера које су настале у наведеном периоду“.

Љиљана Благојевић у представи „Васа Железна и други“

За најбоља индивидуална пре- мијерна остварења признања су добили Љиљана Благојевић, за насловну улогу у представи Мак- сима Горког „Васа Железна и други“ у адаптацији и режији Златка Свибена. Небојши Кунда- чини је награда припала за улогу Прохора Борисова Харопова у истој представи, а Слободану Бе- штићу за улогу у представи „Ноћ- ни писац“ по тексту и у режији Јана Фабра. Годишње признање (уз Награду „Раша Плаовић“) припало је и Игору Ђорђевићу за главну улогу у „Калигули“, Јасми- ни Трумбеташ за насловну улогу у

великог интегритета, изузетно надахнуто и посебно глумачко, лично ја, изузетни уметник, ве- лика подршка Народно позоришту, јединствени посвећеник уметности, истини и правди“) и Националној платформи „Србија ствара“ – „за изузетан подстицај, иновацијама, креативношћу и раз- воју креативних индустрија“.

Печат за уметнички допринос животу и раду Народног позоришта добили су Бреда Калеф (првакиња Оперe), Милка Стојановић (првакиња Оперe), Душан Ковачевић (драмски писац), Отац Петар Лукић, Едит Македонска (концерт мајстор, виолина), Соња Вукићевић (кореограф), Јан Фабр (мултимедијални уметник и редитељ), Ивана Зечевић (Плат- форма Србија ствара), Рада Ђури- чин (глумица), Божана Јовановић (костимограф) и Јасмина Зотовић (продуцент).

Печат за допринос животу и раду Народног позоришта током епидемије ковид-19: за изузетно

пожртвован и професионалан рад у току пандемије добили су Кли- ника за инфективне и тропске бо- лести Клиничког центра Србије, Институт за вирусологију, вакци- не и серуме „Торлак“, Александар Минић (директор Minichoterma, фирма за извођење централног грејања, климатизације и venti- лације), Милутин Игњатовић (ге- нерални директор Саобраћајног института ЦИП), Светлана Карановић (директор Завода за архи- тектуру и урбанизам ЦИП), Ратко Дмитрић (новинар, министар за бригу о породици и демогра- фију), Тамара Никезић (солисткиња Оперe), Ву- кица Стругар (новинарка Вечерњих новости), Борка Голубовић (новинарка Политике), Сања Милић (заменик гл. и одг. уред- ника Културно-умет- ничког програма РТС) и Радман Каневац (глав- ни и одговорни уредник Другог програма Радио Београда).

Јавне Похвале за ре- зултате у раду од изузет- ног и посебног значаја за успешну активност Народног позоришта у Бео- граду за сезону 2019/2020 добило је око седамдесетак појединаца из свих сектора Народног позори- шта, као и пријатељи Куће - Оперe и театар Мадленианум, Општина Стари град, Француски институт у Србији, Фондација „Нови Сад 2021 - Европска престоница кул- туре“, Аустројерски културни фо- рум, Сергеј Полуњин Фондација и Агенција за дигитални маркетинг POSH 33 (домаћин славе Народног позоришта).

Стриминг „Народно позориште гала“ завршен је речима: „И, ево, за крај, ми дланом притискамо земљу и кажемо: Нашу причу спуштамо ту да је, једнога дана, преузме неко други“...

■ М.Б. ■

ПРВАК НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ ИГОР ЂОРЂЕВИЋ, ОВОГОДИШЊИ ДОБИТНИК НАГРАДЕ „РАША ПЛАОВИЋ“

Глумац изузетног дара

Н АГРАДА „Раша Плаовић“, коју Народно позориште у Београду додељује за најбоље глумачко остварење на свим београдским позоришним сценама у сезони 2019/2020, припала је Игору Ђорђевићу за улогу Калигуле у представи „Калигула“, познатој драми славног француског писца, филозофа и новинара, нобеловца Албера Камија, у режији Снежане Тришић.

Већином гласова, одлуку је, на седници одржаној 19. новембра, донео стручни жири којим је председавао театролог Рашко В. Јовановић, а чланови су били драмски уметници Рад- мила Живковић, Рада Ђуричин и Владан Гајовић и редитељ Филип Гринвалд.

Овај врсни глумац, постао је по други пут носиоца тог престижног признања којег је освојио и 2012. године за улогу Ставругина у представи „Зли дуси“ Фјодора Михајловича Достојевског у драматизацији и режији Тање Мандић Ригонат.

ме свету уколико се не постигне нешто немогуће, мора да буде немилосрдан. Та потреба за немогућим је у ствари тражење правог одговора и смисла свега што зовемо живот човеков. Зато живе религије, а они који не верују у Бога и Божове, али ни у човека и његову честитост и моралност, дакле ни у љубав ни у природу, ни у уметност, постају Калигуле. Ми, као народ, и те како стојимо на тим лутањима, имамо дубоку везу са том потребом раскида са реалношћу и занесеност према немогућем... Његош нам још даје стих „нека буде што бити не може“... Та потреба је дубоко у свима нама. Али, кад човек, као Калигула, има зачуђујућу моћ и ту потребу, велике жртве су неминовне“, оценио је Ђорђевић.

У образложењу жирија, истакнуто је да је Игор Ђорђевић од самог почетка, када је пре скоро

Портер у комаду „Осврни се у гневу“, Кањош у драми „Кањош Мацедоновић“, Ставрогин у драматизацији романа „Зли дуси“, Ричард Трећи у истоименој Шекспировој трагедији и, сада, Калигула у истоименој филозофској драми Албера Камија. Ђорђевић игра у фуриозном темпу маштовито градећи лудило владара који презир назива својим уточаштем и у жудњи за неухватљивом Луном у свом первертираном, декадентном театру, чини метафизичко зло стварним људима. Тумачи лик Калигуле, он је, за драмску акцију важном, односу човека и Бога, који Ками гради уверљивим средствима, подарио специфичну емоцију традиционалног односа мушкарца према вољеној жени. Тиме је трагично исходите људске егзистенцијалне и сваковрсне друге запитаности, које је суштински резултат овог комада, постало довољно снажно да не само парира, већ и надилази онај политички проседе који доминира овом Камијевом драмом, а која је писана у време јасног политич-

Осим Игора Ђорђевића, „Рашу“ су по два пута освајали и Петар Банићевић (1988, 2001), те Драган Мићановић (1997, 2004). Међу добитницима су и Лазар Ристовски (1989), Бранислав Цига Јеринић (1990), Бранимир Брстина (1991), Петар Краљ (1992), Вера Чукић (1993), Љуба Тадић (1994), Ксенија Јовановић (1995), Тихомир Арсић (1996), Марко Николић (1998), Миодраг Мргуд Радовановић (1999), Михаило Јанкеић (2000), Предраг Ејдус (2002), Тихомир Станић (2003), Владан Гајовић (2005), Властимир Ђуза Стојиљковић (2006), Милан Гутовић (2007), Борис Исаковић (2008), Никола Ристановски (2009), Борис Комненић (2010), Наташа Нинковић (2011), Игор Ђорђевић (2012), Војин Ђетковић (2013), Дара Џокић (2014), Слободан Бештић (2015), Нада Шаргин (2016), Олга Одановић (2017), Нела Михаиловић (2018) и Ненад Јездич (2019).

Говорећи о Калигули, Ђорђевић је зимус, у интервјуу за „Позоришне новине“, између осталог, истакао да је „велика ствар кад се добије један такав задатак, да се игра тако велика литература и сценски артикулишу многа значајна питања“.

„То су важна питања, питања свих питања. Она надилазе психологију једног суровог владара и баве се човеком у свој његовој патњи живљена и умирања. Онај који не налази смирења на ово-

двдесет година ступио на сцену Народног позоришта маестрално играјући Алберта Ајнштајна у представи „Милева Ајнштајн“, кристално јасно показао да је глумац изузетног дара.

„Стрпљиво, мудро и без остатка се давајући позоришту, градио је своју глумачку личност. Клаудије у трагедији „Хамлет“, Иже у комедији „Рибарске свађе“, Прозоров у драми „Три сестре“, Цар Едип у истоименој трагедији, Цими

ког дискурса аутора у односу на савремене друштвено-политичке токове. А када тумачећи један лик, наравно у контексту редитељског концепта, учините значајан жанровски квалитативни искорак на нивоу целине, какав је Игор Ђорђевић у овом случају начинио, апо- строфирајући своју изузетну телесну експресију и велики комички дар, онда резултати тог глумачког ангажмана заслужују да се на прави начин вреднују. Игор Ђорђевић је тумачећи лик Калигуле још једном потврдио снагу своје сценске харизме и изузетну сценску интелигенцију која еманира, пре свега, кроз слојевитост карактера у контексту ситуације и, што је још важније, моћи да се та комплексност лика пренесе на сцену на узбудљив и сценски ефектан начин“, наведено је у образложењу стручног жирија.

■ М. Безбрадица ■

Слободан Бештић у „Ноћном писцу“

опери Бакома Пучинија „Манон Леско“, а Јанку Синадиновићу за улогу Де Гријеа у истој опери.

Награда националног театра за изузетно значајан и укупан уметнички допринос у развоју културе додељена је првакињи Оперe Јадранки Јовановић, а Награда националног театра за изузетно значајан укупан уметнички и радни допринос - Милети Пантелићу, шефу Службе за безбедност, ванредне ситуације и заштиту од пожара.

Плакета Народног позоришта, по одлуци УО, припала је Петру Божовићу (са образложењем да је „изузетан позоришни, филмски и телевизијски глумац, личност

ИНТЕРВЈУ
ТАЊА ШЉИВАР,
АУТОРКА
ДРАМАТИЗАЦИЈЕ
РОМАНА
„ОРЛАНДО“
ВИРЦИНИЈЕ
ВУЛФ

РЕМЕК-ДЕЛО Вирциније Вулф „Орландо“, ускоро би требало да на Сцени „Раша Плаовић“, после два одлагања из епидемиолошких разлога због вируса корона, напоскон оживи и у својој позоришној адаптацији, у режији Бојана Ђорђева. Премијера је заказана за 15. децембар, а насловну улогу у алтернативи ће тумачити студенткиња треће године ФДУ-а Ива Милановић и млади глумац Драган Секулић. У ансамблу су и Александра Николић, Сена Ђоровић, Вања Ејдус, Калина Ковачевић, Никола Вујовић, Павле

Књига је писана из позиције свезнајућег бестелесног приповедача, а правих дијалога готово да и нема. Колико је, у таквим околностима, био тежак и компликован задатак да урадите драматизацију?

С обзиром на то да су и у мојим другим текстовима најдоминантније текстуалне површине састављене од монолога, дијаскалија, а тек спорадично од уметнутих реплика које функционишу као дијалози, није било толико тешко драматизовати роман из тог разлога што у њему

У овом роману забележена је и прва званична употреба заменице „they/oni“ за оне особе које не желе да се означе као припадници/припаднице нити једног од два уобичајена рода, како граматичка тако и *изведбена-идентитетска*, а која данас добија све ширу употребу, нарочито у транс заједници. Прочитајмо заједно ту реченицу: „Орландо је постао жена – то се не може порећи. Али у сваком другом смислу, Орландо је остао до детаља онакав какав је био. Промена пола, иако је променила њихову будућност, није ништа урадила да промени њихов идентитет“. У преводу Славице Стојановић, у овој

• Ви сте успешна млада списатељица – добитница свих значајнијих признања у позоришном свету, од Михизове до Стеријине награде за драмски текст, ваши комади изводе се у иностранству, превођени су на више језика... У првој фази вашег стваралаштва доминатна тема била је Босна и рат у њој, потом сте се бавили начином на који је касније формирано колективно и индивидуално сећање на тај рат, након тога писали сте и о љубави... Које вас теме још интересују, инспиришу, провоцирају у смислу да бисте желите да се њима, из свог специфичног списатељског угла, бавите у неким будућим комадима?

Не размишљам толико о темама писања, јер њих за посматрачицу каква сам ја – са планетама препуњеном једанаестом и петом кућом хороскопа – не недостаје. У post-truth интернет ери толико је лажних и истинитих информација и догађаја истовремено, који могу уметнички да се обрађују. Оно што желим да даље истражујем и мењам, су услови и начини сопственог рада, као и модели и формати за представљање текста који нису само позоришне представе. Пре свега ме занимају модели колективног ауторства у уметности уопште, а онда и специфичне могућности, хоризонти и ограничења и изазови колективног писања. У контексту тржишта рада савремене уметности аутоексплоатација је неминовна и с њом понекад покушавам да изађем на крај неком врстом егалитарног ауторсковања, ако такво нешто није оксиморон. Пишем за друге, други пишу за мене, делимо бесконачно много google driveova. Björnsonova је трансационална уметничка платформа чији сам део и унутар које покушавам да на заједничком уметничком раду применимо нека од ових размишљања.

• Каква је данас позиција савременог домаћег драмског текста и у којој мери сте задовољни његовом заступљеношћу на репертоарима наших позоришта?

Што се мене тиче, израз „домаћи“ мало подсећа на детињство, када смо 90-их година музику коју слушамо делили на „домаћу“ и „страну“, а пошто та „домаћа“ музика јесте била југословенска, осећам да је културно поље којем ја припадам управо то, неспутано државном границом, а одређено дељеним језиком, културом и историјом са већим бројем људи него што се данас уобичајено и ревизионистички претпоставља и номинално прописује. Тако гледано, нисам задовољна, јер текстови Иване Сајко, Лејле Каламујић, Симоне Семенич треба да се играју у београдским позориштима, као и они Олге Димитријевић и Димитрија Коканова у сарајевским и загребачким, а то се и даље дешава на нивоу инцидента. Што се тиче услова рада свих нас – од временског рока за који се претпоставља да је довољан за процес истраживања, писања и финализовања текста, до хонорара, непостојећег адекватног еснафског удружења, нерегулисаних уговора и танијема, спорадичних конкурса – они су такође незадовољавајући. Ипак, имамо једни друге, и интерес и љубав за нешто што зовемо „драмски текст“, и одатле треба да кренемо.

■ Микојан Безбрадица ■

Био је то прилично захтеван списатељски задатак

Јеринић, Милош Ђорђевић и Зоран Ђосић. Драматизацију тог чувног романа из 1928. године урадила је Тања Шљивар, призната и вишеструко награђивана млада драмска списатељица.

• Орландо је познат као најдуже љубавно писмо на свету – упућено Вити Саквил Вест аристократкињи и песникињи која је послужила Вирцинији Вулф за обликовање овог чудесног хероја који након двеста година живота постаје хероина и након још триста година у својој тридесет и петој коначно успева и да објави свој рукопис поеме „Храст“, на датум објављивања самог романа.

нема „правих“ дијалога. „Време и место“ радње били су, наравно, много већи изазови. Време радње романа, како сте и сами навели је преко 300 година, а у случају наше драматизације с епилогом који је написао Горан Ферчец, а који се протеже и на савремени тренутак и до 400 година, а место је – у најмању руку: два континента. Ипак, како и Вирцинија Вулф, тако и Ферчец и ја покушавамо да се разрачунамо с тим концептима у производњи и интерпретацији књижевности. Горан је о томе написао: „Мјесто и вријеме радње. Бесмислено питање постављано генерацијама. Генерацијама одраслим на временској ленти равни као обзор равне плоче која лежи на леђима четири слона, нацртаној на школском зиду без могућности исправка, без закривљења, на ленти на којој је све једнако вриједно и корисно и на којој свака ера и свако тисућљеће и свако стољеће имају своје тачно мјесто и свој тачни и неупитни смисао и своје неизбјежне жртве“. Изазовна је била и идеја редитеља Бојана Ђорђева да Орландо, као главни лик, до последњег монолога остане скоро па нем, те да пустимо све друге приповедача и приповедаче да га описују и „играју“. Кејти Мичел која је у прошлој сезони режирала „Орландо“ у берлинском Schaubühne-и, назвала га је „непостављивом звери“. Ако на то додамо значај ауторке и романа за историју књижевности, комплексност њеног језика и идеја, неразмриве оновремене референце и очекивања савремене публике, могу да кажем да то јесте био прилично захтеван списатељски задатак.

• Зашто је данас важно проговорити са сцене о овим темама о којима је Вирцинија Вулф писала пре више од девет деценија?

реченици Орландо је и даље у машком граматичком роду, а управо је постао жена. Вулф, сугеришући да је Орландова будућност (а под тиме мисли пре свега на губитак имовине, те права на наслеђивање) другачија, а не његов/њен идентитет, заправо отвара хоризонт за превазилажење политике идентитета у савременој политичкој борби. То је управо оно што ме занимало при адаптацији, и из чега можемо да учимо и данас, када политичка права имају апсолутни примат над економским, што значи да се НГО сектор у цивилном друштву залаже за партикуларна права маргинализованих група, што води фрагментацији борби, док сви заједно остајемо експлоатисани, потплаћени, незапослени и у конкуренцији једни с другима на тржишту рада. Комунистичко другарство можда је још један од начина удруживања ван идентитетских политика.

• Како бисте жанровски одредили ову представу?

Мислим да нешто у форми романа, који и сам измиче жанровским дефиницијама, јер неки од таквих покушаја као што су биографска фикција и историјска фикција, само делимично описују комплексни и амбициозни списатељски подухват Вирциније Вулф, отежава жанровско профилисање, како драматизације тако и представе настале по њему. Овај цели роман може да се схвати као шала, као лажни рад с архивама, као мноштво тајних љубавничких порука, намигивања и неухватљивих референци, па самим тим и сви филмови и представе који су инспирирани њиме, тешко да могу да потпаду у само једну од постојећих жанровских категорија. Можда је и наша представа, као и њен главни јунак-јунакиња „non-binary“ ili „genre non-conforming“.

МИЛОШ МАРИЈАН, СОЛИСТА БАЛЕТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

ВЕћ више од једне деценије, тачније од 2008. године, Милош Маријан је стални члан ансамбла Балета Народнoг позоришта у Београду. За то време остварио је бројне солистичке и главне улоге од којих се посебно издвајају оне у балетима „Лабудово језеро“, „Успавана лепотица“, „Краљица Марго“, „Дон Кихот“, „Ко то тамо пева“, „Шест плесова“, „Жизела“, „Бајадера“, „Жене у д-молу“, „Слика Доријана Греја“... Својом елеганцијом и префињеним стилем којим свих ових година суверено влада сценом и одмах скреће пажњу на себе, није освајао само наклоност публике, већ и стручне критике. У прилог томе говоре и разна, значајна признања која су стизала на његову адресу, а међу којима посебно место заузимају Награда „Радомир Вучић“ и Награда „Наташа Бошковић“. Већ извесно време, овај млади, даровити уметник спрема улогу у једночином балету „Мамац“ који би, ако то дозволе епидемиолошки услови, требало премијерно

● У раду на „Мамцу“, Сања Нинковић је кренула од тезе да је савремени човек, у садашњици и свакодневици свог живота, своју склоност ка стварању зависности од лаких садржаја и површне забаве, почео да прихвата као неминовност...

На мене је, у овој причи, посебан утисак оставила њена иновативност као кореографа, увођењем комплетног позоришног (сценског) доживљаја. Ту, пре свега, мислим, на увођење драмских сегмената где имамо игру која је у неким деловима испраћена текстом играча, или, инструментално, - музичких момената где играчи свирају на инструментима.

● Тумачите широк дијапазон улога у класичном, неокласичном и савременом репертоару. Предност дајете...

Класичном балету увек дајем предност. У периоду мог школовања, савремени балет је тек

● Критика вас је пре десетак година, у време док сте још били веома млад играч, препознала као солисту који је у својим улогама (иако сте били на почетку каријере) показивао изузетну уметничку зрелост. Сходно томе, нису вас, наравно, заобилазила нека од значајних домаћих балетских признања?

У животу сваког младог играча је најбитније да осети да је цењен и подржан у томе што ради, да би тако својим још јачим залагањем и трудом допринео одржању и уздицању балетске уметности. Награде су су ми дале подстрек да истрајем у балету, да осетим сигурност у даљем игрању и да ниједног тренутка не одустајем од даљег рада на себи.

● Сваком уметнику битна је „реч струке“, али не би требало ни да се занемари мишљење публике, зар не?

Наравно. Мени је, кад већ причамо о томе, битнији став публике. Огроман је изазов да покушате да својом уметношћу допрете до некога, да га насмејете, растужите или расплачете. Тада, када се спусти завеса и чујете аплауз, знате да сте успели у томе. Непроцењив осећај.

● Балет је префињена игра која уз, музику и кореографију, изискује пуно емоција. Свака грана која је процветала из њега носила је дах посебности и јединствености која савршено пристаје уз темперамент играча који изабере баш тај огранак. Ко је на вас, у том чаробном свету елеганције и грациозности, оставио посебан утисак?

Неко коме сам се одувек дивио је Михаил Барашњиков. То је уметник који се стално издвајао својом ванвременском изведбом, јединственим карактером и увек - корак испред осталих.

● Какви су планови после „Мамца“, постоји ли нека улога коју посебно прижељкујете?

Не. Током своје каријере никада нисам размишљао шта бих то могао да играм, у којој следећој улози видим себе... Увек пуштам да то иде неким својим током. Ако се укаже нека нова улога, нова прилика, увек је прихватим са радошћу.

■ Микојан Безбрадица ■

Класичном балету увек дајем предност

да буде изведен, заједно са „Седам смртних грехова“, 20. децембра на Великој сцени у оквиру пројекта „Млади кореографи“. У разговору за „Позоришне новине“, Милош истиче да се веома радује поновној сарадњи са колегиницом из ансамбла Балета Народнoг позоришта Савном Нинковић, ауторком кореографије и либрета за поменуто представу.

„Сањин позив да играм у њеном новом балету пробудио је у мени знатижељу с обзиром на то да смо нас двоје већ сарађивали на представи *Један*, њеном ауторском пројекту који је премијерно изведен пре нешто више од годину дана, на Сцени *Раиша Плаовић*. Један од главних изазова у балету *Мамац* налазио се у томе да испратим и покушам да на најтачнији могући начин

почињао код нас да се развија и да налази понеко место на репертоару позоришта. У данашње време на репертоару је подједнако заступљен класичан, неокласичан и савремени балет... Иначе, немам омиљени стил, увек гледам да се прилагодим стилу кореографа и његовим замислима.

● Кад већ помињете школовање, ви сте, после завршетка Балетске школе „Лујо Давичо“ 2006. године, већ наредне отишли на специјализацију на Кијевску балетску академију...

Да, и тај одлазак, на ту академију, представља ми једно од најбитнијих поглавља у мом

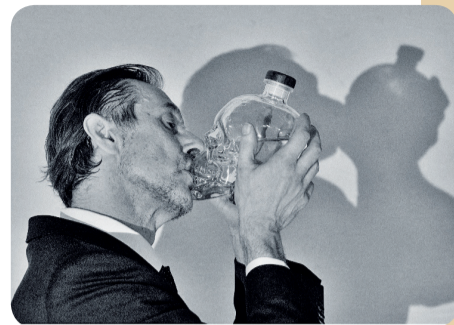
Осим нашег саговорника, у „Мамцу“ ће наступити и Дејан Коларов, Николо Бианко, Бранко Сарих, Карлос Алваро, Олга Олћан, Ивана Савић, Бранкица Мандић, Ада Распор, Љиљана Велимиров, Дејана Златановски, Бојана Жегарац, Хозе Иглесиас и Душан Милосављевић. Друга представа, која ће бити изведена исте вечери, зове се „Седам смртних грехова“, а кореограф и аутор либрета је Игор Пастор. Солистичке улоге поверене су Милану Русу, Бојани Жегарац, Тијани Шебез, Јовици Бегојевићу, Николу Бианку и Карлосу Рене Алвароу, а у ансамблу су и Милена Огризовић, Маја Стојаков, Мина Радоја, Љиљана Велимиров, Оља Ђукић, Кристофер Васкез, Соња Милованов и Антонио Бибо.

изнесем кроз покрет сваку, ни мало лаку а исто тако и врло занимљиву, Сањину кореографску замисао. Свакако је, поред захтевне кореографије и веома динамичних покрета, један од главних изазова била и физичка спремност, јер су сви играчи, од првог до последњег тренутка представе, заједно на сцени.

школовању. Украјина је држава у којој балет, као једна од најцењенијих уметности, има своју историју и традицију. Није ми било тешко да се пронађем у свему томе и да сваки дан прикупљам непроцењиво знање које ће ми користити и које ми све време користе, кроз целу моју каријеру.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ УЧЕСТВОВАЛО НА „DESIRE CENTRAL STATION 2020 – LIFE FESTIVALU“ СА ПРЕДСТАВОМ „НОЋНИ ПИСАЦ“

Представа „Ноћни писац“, ауторски пројекат Јана Фабра, светски признатог, мултимедијалног белгијског уметника и Народнoг позоришта, са Слободаном Бештићем у главној улози, изведена је 26. новембра на Desire central station 2020 – Life, Међународном регионалном фестивалу савременог позоришта у Суботици. Народнo позориште овим гостовањем је потврдило да у најтежим и кризним ситуацијама побеђује уметност и љубав према њој. Својим наступом у Суботици дајемо потпуну подршку фестивалу и позоришној уметности, као и нашем друштву које се бори против пандемије.

Р.П.Н.

ПОВОДОМ СТО ГОДИНА ОД ОСНИВАЊА ОПЕРЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ, У МПУС ПОСТАВЉЕНА ИЗЛОЖБА „МАДАМ БАТЕРФЛАЈ – ЈЕДАН ВЕК У БЕОГРАДУ“

Изложба „Мадам Батерфлај – један век у Београду“, ауторке Јелице Стевановић, приређена поводом сто година од оснивања Опере Народнoг позоришта у Београду, постављена је у Музеју позоришне уметности Србије, у оквиру сарадње између те институције и Народнoг позоришта.

Изложба је доступна од 9. новембра у просторијама Музеја, као и на интернет страници <https://mpus.org.rs>.

Народно позориште у Београду је основано 1868. године као драмски театар, али од првог дана развија тесну везу са музичком уметношћу.

Долазак руских уметника после Октобарске револуције, омогућио је формирање сталног оперског ансамбла, крајем 1919, и успостављање редовног оперског репертоара, премијером Мадам Батерфлај Ђакома Пучинија, 11. фебруара 1920.

Прва премијера овог ансамбла је била у „привременој сали у Манежу“, јер реконструкција зграде код Споменика још није била завршена. Дириговао је Станислав Бинички, представу је режирао Рудолф Фејфар, а сценограф је био наш чувени сликар Јован Бијелић. Представа је у континуитету играна све до Другог светског рата, преко 130 пута.

И у периоду од 1944. до данас, Мадам Батерфлај је скоро непрекидно на репертоару. Прва послератна премијера је била 19. јула 1945. (диригент Даворин Жупанић, редитељ Бранко Поморишац, сценограф Ананије Вербицки, костимограф Милица Бабић; изведена преко 120 пута).

Следећа поставка се надовезала без паузе у извођењу, 9. фебруара 1963. (диригент Оскар Данон, редитељ Ани Радошевић, сценограф Миомир Денић, костимограф Милица Бабић; са обновом Борислава Поповића из 1974, поставка је доживела 60 реприза).

Представа у режији Дејана Миладиновића, чију премијеру је 14. децембра 1984. дириговао Николај Жличар, и даље је на репертоару, преко три и по деценије (сценограф Милета Лесковац, костимограф Светлана Чкоњевић).

Р.П.Н.

СВETИСЛАВ БУЛЕ ГОНЦИЋ НОВИ ПРЕДСЕДНИК УО НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Глумац Светислав Буле Гонцић биће председник Управног одбора Народнoг позоришта, одлучено је 19. новембра на седници Владе Србије. Гонцић је истакао да ће покушати да доприне изузетним донетима националног театра и нагласио да тај ангажман представља за њега велику част, али и одговорност. Признати драмски уметник је поручио да ће се потрудити да помогне што бољем функционисању нашег најзначајнијег позоришта.

Гонцић је дугогодишњи стални члан позоришта Атеље 212 и директор Установе културе „Вук Стефановић Караџић“. Остварио је бројне позоришне, телевизијске и филмске улоге и аутор је више документарних филмова.

Г.Д.

ИНТЕРВЈУ АЛЕКСАНДРА САША НИКОЛИЋ

ПРВАКИЊА
ДРАМЕ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА У
БЕОГРАДУ

ГОДИНА 2020, коју ће многи, не само у нашој земљи, већ и у целом свету, памтити по мало чему добром, пре свега због пандемије вируса корона, за првакињу Дrame Народного позоришта Александру Сашу Николић, ипак ће, на неки начин, бар када је реч о њеној каријери, остати убележена и по нечему лепом. Наиме, 16. децембра навршиће се тачно четири деценије откада је ова харизматична глумица раскошног дара први пут крочила на сцену националног театра. Било је то у Његошевом „Горском вијенцу“, у режији Виде Огњеновић

истовремено, и носилац и жртва. У вечитој потражи за љубављу, као било која просјакиња. Сложено, али неодољиво. За мене, то је прилика да одиграм жену чврсте руке и става. Жену, чијим венама тече крв насилника и жртве, а да то све има још и лаке, комедијске валере. Иначе, често сам играла жртве, нежне и етеричне, али ово је једна сасвим другачија нота. То ме радује.

● **На матичној сцени тренутно играте у представама „Велика драма“ (Крстина Вучић), „Избирачица“**

Па, понекад своју трапавост. Често елеганцију. Али, увек посвећеност. Заиста сам радила са значајним позоришним редитељима и то је мој највећи капитал - Ми-

„Спаљивању удовица“ у режији Иване Вујић, са Мишом Јанкетићем, најпоузданијим партнером, икад. Дивна представа, малена, на некадашњем „Кругу 101“.

● **За ту улогу добили сте и Годишњу награду Народного позоришта?**

Јесам, да.

● **Међу бројним признањима које сте освојили до сада, посебно се издвајају Стеријина награда и „Златна колајна“ на Фестивалу монодраме и пантомиме. Да ли и у Вашем случају важи оно „правило“ – „прве се памте“ или Вам је свака од њих драга на свој начин?**

Ма сваку обожавам, чак и ону коју добије неко други. И тад се радујем. Стеријину сам добила за улогу Швабице, у представи сомборског позоришта коју је режирао Милош Лазин, и то као веома млада глумица. Било је то две недеље после очеве сахране. Он је био глумац и умро је у 57-ој години. Примала сам честитке и изјаве саучешћа, истовремено. Та награ-

ра Ерцег, Виде Огњеновић, Ивана Вујић, Јагош Марковић, Кокан Младеновић, Егон Савин, Милош Лазин, Ивица Кунчевић, Боба Ђуровић, Јанез Пипан... Желела сам да радим са Плешом, ал' није се десило.

● **Чланица сте Народного позоришта од 1980. године, а данас сте у статусу првакиње Дrame. Какав траг на Вас лично остављају улоге које играте? Можете ли да издвојите једну или више њих које су Вас као особу, онако, дубински и темељно измениле?**

Наши ликови живе од нас, живе на наш рачун и понекад имамо среће да се они осамостале и започну сопствени живот. Тада се дешава, да играјући, будемо у прилици да, као неким новим чулом посматрамо оно што управо у том тренутку играмо. То је специјална врста задовољства. То

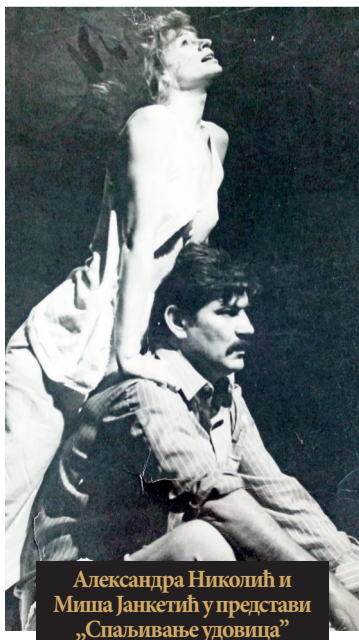
(Јеца), „Хасанагиница“ (Мајка Пинторовића), Сан лење ноћи – Пројекат Шекспир“ (Професорка)... Ту су, наравно, и „Зли дуси“ Достојевског - представа у којој од премијере, већ пуних девет година, тумачите лик Прасковје. (извођењем 24. новембра, требало је да буде обележено 180 година од настанка романа и 150 година од првог превода на српски језик, али је представа отказана из епидемиолошких разлога). Достојевски је, како многи тврде, савременији од многих наших савременика...

Он је свевремен и универзалан

Прасковја у „Злим дусима“

Осим по позоришним, публика Александру Николић памти и по улогама у филмовима „Увек спремне жене“, „Боље од бекства“, „Кад љубав закасни“, „Неко ме ипак чека“... као и у домаћим телевизијским серијама „Портрет Илије Певца“, „Горе доле“, „Равна Гора“, „Улица липа“, „Срећни људи“...

Александра Николић и Миша Јанкетић у представи „Спаљивању удовица“

која јој је поверила улогу Ђевојке. Од тог тренутка, за Александру се отворио пут ка разним ролама из најзначајнијих дела класичног и савременог репертоара које су јој донеле и прегршт награда. Тренутно спрема улогу Елизабете Прве у драми „Орландо“ Виџиније Вулф, у драматизацији Тање Шљивар и режији Бојана Ђорђева. Премијера је до сада два пута одлагана из епидемиолошких разлога због помену-те пошасте зване корона, а да ли ће комплетна уметничка екипа, а са њима и сви љубитељи позоришта, који с великим нестрпљењем ишчекују овај наслов, бити боље среће (по оном неписаном правилу „трећа срећа“) са најновијим термином (15.12.), остаје да се види.

„Речи Виџиније Вулф и Тање Шљивар су као слапови. Уживам док слушам и гледам своје шармантне колеге, уживам док откривам тајне своје улоге“, каже госпођа Николић у интервјуу за „Позоришне новине“ и додаје: „Наравно, потребно је публику завести и навести да у доба кратких мобилних форми ускочи у ту бујицу речи које отварају врата једне хиперсензуалне перцепције на тему идентитета. Наш редитељ, Бојан Ђорђевић на mudar начин откључава чари овог текста који је инспиративан и за нас глумце, а и за костимографа Мају Мирковић и сценографа Синишу Илића који су, заиста, врсни уметници. Чарни Ђерић, сарадник за сценски покрет, наш је виљак и десна рука. Ту су и композитор Лука Папић, сарадница за сценски говор Дијана Маројевић, драматуршкиња Мина Милошевић... Једном речју, одлична екипа окупљена око занимљивог текста, радна и посвећена, у време заразе... Па, шта ћемо, ваљда ће и то проћи... Једном!

● **Редитељ Ђорђевић је, кажете, на mudar начин откључавао чари овог инспиративног текста. Како сте Ви „откључавали“ ту своју, иначе, веома комплексну улогу?**

Да, она је, заиста, посебна. Лик је заснован на историјски реалној личности. У игрици мајстора форме Виџиније Вулф и Тање Шљивар, она се у духу нашег времена самопомагача, присутна је, а ипак нестварна. Увија се око вертикалне шипке власти чији је,

Јокаста у „Цару Едипу“

да ми је, уједно, била и улазница у Народно позориште. Сан мог оца био је ангажман баш у овој Кући.

● **Ако би требало да издвојите три најважније лекције које сте научили у својој дугогодишњој каријери, које би оне биле?**

Буди на почетку! Важно је трајати! Играј се озбиљно! Неке важне лекције за уметнички развој садржане су у поетском тексту јапанског сликара Кацушика Хокусаја: „Од своје шесте године живота имао сам страст да копирам облик ствари и до своје педесете године објавио сам небројено много цртежа, а од свега тога, што сам урадио до своје седамдесете године нема ничег вредног узимања у обзир. У својој седамдесет трећој години сам делимично схватио структуру животиња, птица, инсеката и риба, и живот трава и биљака. И тако у својој осамдесет и шестој ћу напредовати даље, у деведесетој ћу још даље продриети у њихово тајно значење, а са сто ћу заиста, можда, доћи до нивоа величанственог и божанског. Када будем имао сто десет, свака тачка, свака линија ће имати сопствени живот“.

■ Микојан Безбрадица ■

јер је преко сваке мере, дубоко и потресно, загладан у људску душу.

● **Током досадашње каријере имали сте привилегију да учите, креирате и радите са многим значајним редитељима. Тај процес би требало да буде узајаман, је ли тако. Шта сте, у том смислу, ви оставили њима?**

сам искусила веома рано. Иначе, није ме променила ниједна улога посебно, али су оне, све у низу, додајући једна другој (из руке у руку) мрвицу или грумен искуства, формирале мој глумачки лик који је, на неки начин, још увек млад, знатижељан, дружељубив. Ако треба да издвојим неку улогу у Народно позоришту, онда би то била Марија Ксавер у Гразеровом

ДНАС, У ПОДНЕ, НА ВЕЛИКОЈ СЦЕНИ ПОСЛЕДЊИ ИЗ СЕРИЈАЛА ТЕМАТСКИХ КОНЦЕРТА У НОВЕМБРУ

Најлепши дуети из оперског репертоара Народног позоришта

КОНЦЕРТ „Најлепши дуети из оперског репертоара Народног позоришта“, последњи из серије новембарских тематских концерата, биће одржан данас, у матине термину, у 12 часова на Великој сцени.

У режији Иване Драгутиновић Маричић и уз клавиру пратњу Глеба Горбунова и Милвоја Вељића, наступиће прваци Оперe Народног позоришта Дејан Максимовић, Снежана Савичић Секулић, Наташа Јовић, Сања Керкез, Драгана Дел Монако, Јанко Синадиновић, Душан Плазинић, Иван Томашев, Драгољуб Бајић, соли-

сти Драгутин Матић, Љубица Вранеш и полазница Оперског студија „Борислав Поповић“

ОПЕРА У ПОДНЕ

У суботу 5. децембра, такође, у матине термину (12,00), биће одржан први од три планирана децембарска концерта под називом „Опера у подне“, уз учешће првака, солиста, Оркестра и Хора Народног позоришта у Београду.

Марија Јелић, те чланови Оркестра (диригент Ђорђе Павловић) и Хора (диригент Ђорђе Станковић).

На репертоару ће бити најлепши дуети из опера „Отело“, „Риголето“, „Кармен“, „Адријана Лекуврер“, „Манон Леско“, „Дон Карлос“ и „Норма“.

У оквиру програма биће изведене и хорске нумере из „Трубадура“, „Евгенија Онегина“ и „Љубавног напитка“, као и кватет из „Риголета“.

Чланице Дуа „Едит“ (концертмајстор Едит Македонска, виолина и Горана Ђургуз, харфа) извешће нумеру францу-

ског композитора Жила Маснеа „Медитација“ и класик мексичког композитора Агустина Ларе „Гранада“.

Ово је четврти из серије тематских концерата Оперe Народног позоришта у новембру - први „Вива Пучини“, одржан је 4. новембра, а потом су уследили „Вива Моцарт“ (7.11.) и „Вива Верди и Вердијеве хероине“ (12.11.).

Програми у Народном позоришту, уз ограничен број места за публику, одржавају се уз поштовање свих мера заштите које прописује Кризни штаб у вези са епидемијом вируса корона. **М.Б.**

УСПЕШАН НАСТУП РУСКИХ УМЕТНИКА СА ОПЕРОМ БЕНЦАМИНА БРИТНА „НАСИЉЕ НАД ЛУКРЕЦИЈОМ“

ВАНРЕДНО, ЈЕДИНСТВЕНО гостовање Камерне опере Санкт Петербурга на Великој сцени Народног позоришта

ЈЕДНО од најбољих музичких позоришта у Русији и ван њених граница, Државни камерни музички театар „Опера Санкт Петербурга“ поново је, након годину и по дана, имало турнеју у Србији у оквиру које је 13. и 14. новембра веома успешно гостовало на Великој сцени Народног позоришта у Београду.

После најављивања, па одложене турнеје у мају месецу ове године, пронађени су нови термини да се овај врхунски оперски угођај догоди у сред пандемије, јер за уметност не постоје препреке.

Изванредни руски уметници обе вечери одушевили су публику која није штедела длачнице да их на крају представе поздраве бурним аплаузом и узвицима „браво“.

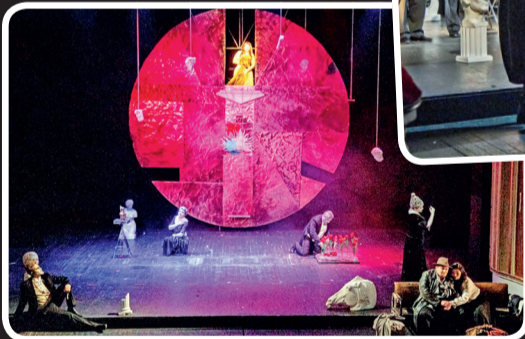
Најпопуларније Бритново дело - музичку трагедију са једном паузом „Насиље над Лукрецијом“ (1946), режирао је оснивач и стални уметнички руководилац театра, национални уметник Русије Јуриј Александров, познат по својим креативним експериментима и неочекиваним редитељским решењима.

Бенцамина Бритн је велики, светски признати енглески композитор 20. века. Једна од главних тема његовог стваралаштва је протест против насиља и рата и заштита базичних вредности крхког и незаштићеног човечанства.

Префињене сценске метафоре и лепота гласа младих певача чине ову преставу ексклузивним пројектом Оперe Санкт-Петербурга.

Након завршетка представе, одушевљеној београдској публици, прво се обратила управница

Народног позоришта Ивана Вујић која је казала да смо на сцени националног театра, после 48. година, „поново имали Бенцамина Бритна и његову Лукрецију“ и подсетила да је давне 1972. године, насловну ју-

бла, је пут наде“, поручила је управница Народног позоришта поздрављена громогласним алаузом.

У име националног театра, Ивана Вујић је уручила Јурију Александрову пригодан поклон, а реч је о, како је истакала, „чудној, худинијевској, кутијици, на којој се могу препознати сва три ансамбла Народног позоришта“.

„Господине Јуриј, клањам вам се дубоко на вашем посвећењу позоришту, опери и уметности. Живи били“, нагласила је Ивана Вујић.

Испред Руског дома у Београду, присутне је поздравно заменик директора те установе Јевгениј Дјомин, а потом се обратио и господин

Александров који је рекао да неће много да прича истакавши да све што је желео да каже – речено је на сцени.

„Ја сам веома срећан што сте вечерас дошли у оволиком броју, јер уметност без публике није могућа“, рекао је Јуриј Александров поручивши, на одушевљење публике, да воли Србију, као и да су Русија и Србија две братске земље.

Господин Александров обратио се гледаоцима и друге вечери, после још једног извођења Бритнове опере, истакавши да ово гостовање, између осталог, представља одраз потребе свих чланова тог уметничког ансамбла да буду међу пријатељима.

Оценио је и да су музика и позориште један вид дипломатије и истакао да му је веома драго што су овим гостовањем, у садашњим тешким временима, успели бар мало да по-

бољшају расположење људи.

Присутнима се, потом, обратио и првак Оперe Народног позоришта, тенор Јанко Синадиновић. Подсетивши да историја своје

странице исписује бележећи само оне најсветлије и најлепше тренутке, указао је да смо „вечерас, сви ми, иако лица скривених хируршким маскама, присуствовали исписивању још једног златног слова у историји нашег Народног позоришта и не само њега“.

„Ово јесте историјски тренутак, јер, када се неко кроз двадесет, педесет или сто година буде осврнуо на догађаје који су обележили данашњи дан, међу тамом забљеснуће га невероватна вест о гостовању Државног камерног музичког театра Опера Санкт Петербурга у нашем граду. Драги пријатељи из Русије, испред ансамбла Оперe Народног позоришта ја вам се најдубље захваљујем на овом златном слову које сте у нашем позоришту утиснули не само вашом високом уметношћу, већ пре свега својом храброшћу да у овом тренутку дођете код нас. Вас, наша драга публика, позивам да наставите да нас подржавате у нашој задничкој духовној борби са тренутно највећим непријатељем човечанства“, истакао је Јанко Синадиновић.

Осим у Народном позоришту, Државни камерни музички театар Опера Санкт Петербурга гостовао је и у Опери и театру Мадленианум, где је 15. и 16. новембра извео оперу Волфганга Амадеуса Моцарта „Отмица из сараја“, такође у режији Јурија Александрова.

Подсећања ради, ово је друго гостовање тог угледног театра у Народном позоришту у Београду. Први наступ имали су пре годину и по дана, 8. маја 2019, када су на Великој сцени извели оперу Жоржа Бизеа „Ловци бисера“.

■ М.Б. ■

СЕЗОНА 2020/21.

ВЕЛИКА СЦЕНА

ДЕЦЕМБАР 2020.

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

СУБ 12,00 Концерт солиста, Оркестра и
05. Хора Опере Народног позоришта
12. „ОПЕРА У ПОДНЕ“

НЕД 12,00 **ГАЛА КОНЦЕРТ**
06. Балета Народног позоришта у
12. Београду

СУБ 12,00 Концерт солиста, Оркестра и
12. Хора Опере Народног позоришта
12. „ОПЕРА У ПОДНЕ“

НЕД 16,00 „НОЋНИ ПИСАЦ“,
20. текст Јан Фабр, режија Јан
12. Фабр, у сарадњи са Културним
центром Београда, Народним
музејом у Београду и
компанијом Траблејн, Белгија

СУБ 16,00 „МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ“,
26. драма Ерика Емануела Шмита
12.

НЕД 12,00 „НЕЧИСТА КРВ“,
13. драма Борисава Станковића
12. / Маје Тодоровић

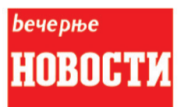
НЕД 12,00 Народно позориште подржава
20. младе таленте; ПРОГРАМ
12. – МЛАДИ КОРЕОГРАФИ /
ПРЕМИЈЕРА: „МАМАЦ“ кореограф
Сања Нинковић, „СЕДАМ
СМРТНИХ ГРЕХОВА“, кореограф
Игор Пастор

СУБ 12,00 Концерт солиста, Оркестра и
26. Хора Опере Народног позоришта
12. „ОПЕРА У ПОДНЕ“

НЕД 12,00 „БЕЛА КАФА“,
27. комедија Александра Поповића
12.

austrijski kulturni forum^{beg}

Јапанска амбасада у Србији
The Embassy of Japan in Serbia

www.narodnopoziroiste.rs

Народно позориште у Београду | За издавача Ивана Вујић, управница | Главни уредник Позоришних новина Микојан Безбрадица | Графички уредници: Јован Тарбук, Јелена Ратковић | Редакција: Бранкица Кнежевић, Сања Милосављевић, Гордана Драгићевић | Сарадници: Милица Зајцев, Вања Косанић, Марија Кнежевић | Фотограф Жељко Јовановић; коришћене фотографије из фонда Народног позоришта, МПУС, личних архива | Припрема и дизајн: Издавачка делатност Народног позоришта у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180

Народно позориште у Београду и редакција „Позоришних новина“ неизмерно захваљују Компанији „Новости“, а посебно Бојани Варјајић Салзбергер и Николи Обрадовићу, на колегијалној помоћи и подршци током завршне припреме овог броја.